

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat
wekelijks foyerblaadje 36 2021

Zondag 5 september

Vijftiende Zondag na Pinksteren

Epistel : Paulus aan de Galaten, 5, 25 – 26; 6, 1 - 10

Evangelie : Lucas, 7, 11 - 16

Het evangelie van deze zondag verhaalt één van die eenvoudige, maar zo diep aangrijpende daden van Christus. Christus heeft ook medelijden met onze moeder de H. Kerk, die zo dikwijls haar kinderen ziet sterven aan de zonde (gebed en slotgebed).

Uit: Dagmissaal

Feest van Maria Geboorte – 8 september

De ontvangenis van Maria en haar geboorte worden het eerst beschreven in de 2de eeuw, namelijk in het apocriefe '*Evangelie over de geboorte van Maria*' ook wel '*Proto-evangelie van Jacobus*' genoemd.

De eerste bronnen die de viering van Maria's geboorte bevestigen, dateren uit de 6de eeuw. De datering op 8 september is ontleend aan de traditie. Op basis van deze datum werd later de viering van Maria-Onbevleete-Ontvangenis bepaald nl. 8 december, 9 maanden voor 8 september.

De Kerk viert de geboorte van de heiligen niet omdat zij allen met de erfzonde geboren zijn. De dag van hun overlijden is hun ware geboortedag tot het eeuwig leven.

Voor Maria en Johannes de Doper wordt een uitzondering gemaakt. Johannes werd voor zijn geboorte van de erfzonde bevrijd; Maria echter was van het ogenblik van haar ontvangenis in de schoot van haar moeder, de heilige Anna, vrij van de erfzonde. Maria was van de geboorte af het heiligste aller schepselen ooit. Zonder zonde van in alle eeuwigheid!

Het is niet zozeer de geboorte van het kind Maria dat de Kerk viert, wel van het kind dat eens de Moeder van God zal zijn. Wie het missaal neemt en de Misgebeden leest zal opmerken dat én het Introïtus, én het Graduale én het Alleluia én het Offertorium én de Communio spreken over Maria als Moeder van Christus.

Wij kunnen terecht zeggen en zingen: ***Maria, o reinste der schepselen !***

Het Liturgisch Gewaad van de priester en de betekenis ervan

Het Heilig Misoffer is zo adembenemend groot dan men er nooit de grootsheid van kan peilen en er ook nooit over uitgepraat kan zijn.

Mede daarom bekleedt de priester zich, alvorens het Misoffer te beginnen, met bijzondere gewaden.

Heilige gewaden waren er al in het Oude Testament. Zij werden op precieze aanwijzingen van Mozes gemaakt en tijdens het vervullen van de diensten door de priesters gedragen.

Vanaf de 8ste eeuw heeft de Kerk het gebruik van een liturgisch gewaad voor de priester ingevoerd.

Het liturgisch gewaad dat de priester draagt tijdens het H. Misoffer wil duidelijk maken dat de priester niet als privé-persoon optreedt, maar namens Christus.

Het is niet de priester die zichzelf meedeelt aan de mensen, maar Christus door de priester. De priester is 'bekleed met Christus'. Dat lezen we meerdere malen bij de H. Paulus. (Gal. 3,27).

In zijn 1ste brief aan de Korintiërs zegt de H. Paulus: *“Dit vergankelijke moet met onvergankelijkheid bekleed worden en dit sterfelijke met onsterfelijkeheid”*. (15,33)

De priester is degene die spreekt en handelt 'in de persoon van Christus, zoals de liturgische traditie dit zegt. De priester representeert tijdens de H. Eucharistie de lijdende Christus en zijn kleding is daarvan het symbool.

De priester begint niet zomaar aan het opdragen van het Misoffer. Hij bekleedt zich met de liturgische gewaden terwijl hij bidt.

Het liturgisch gewaad van de priester tijdens het opdragen van de H. Mis bestaat uit: amict, albe, cingel, stola, kazuifel, manipel. Deze liturgische gewaden hebben ieder hun eigen betekenis. Het is interessant hier even nader op in te gaan, met vermelding van de gebeden die de priester bidt.

De **amict** (Latijnse woord=bedekking) is een witte linnen schouderdoek met twee lange dunne linten eraan, die door de priester gedragen wordt als halsdoek. De amict herinnert aan de spotdoek die de soldaten op Jezus hoofd hebben gelegd. De Middeleeuwse symboliek zag er de menselijke natuur van Christus in die Zijn goddelijke natuur omhult. De priester kust de amict en stola als teken van eerbied en als uitdrukking dat hij zich bewust is welke hoge eisen in deemoed de eerbied stelt.

De amict dragen voorkomt ook dat de kazuifels en dalmatieken bezoedeld worden rond de boorden. Eerst legt de priester het op zijn hoofd als een helm en bidt: “ *Plaats o Heer, op mijn hoofd de helm van het heil, opdat ik alle duivelse aanvechtingen mag overwinnen.*”

De **albe**, van het Latijnse woord ‘albus’ dat wit betekent, is een lang onderkleed van wit linnen, aan de hals met een lintje dicht gehouden en in de lenden bijeengehouden door een koord, de cingel. De oorsprong van dit witte gewaad is o.a. te vinden bij de witte kleding die dopelingen in de Kerk droegen ten teken van hun nieuw verworven zuiverheid.

De albe wordt sinds de 16de eeuw versierd met kant. Bij het aandoen zegt de priester een gebed waarin gezinspeeld wordt op de witte zuivering door het offerbloed van het Lam Gods. De priester bidt: “*Bekleed mij, o Heer en reinig mijn hart opdat ik, door het Bloed van het Lam wit gewassen, de eeuwige vruchten mag genieten.*”

De **cingel** is een witte koord waarmee de albe om het lichaam wordt vastgehouden. Aan beide uiteinden zit gewoonlijk een kwastje. Vroeger en ook voor de traditionele Latijnse Mis wordt de stola door de priesters voor de borst gekruist gedragen, zodat de cingel noodzakelijk is om het geheel op zijn plaats te houden. De priester bidt bij het aandoen: “*Omgordt mij Heer met de cingel van de kuisheid en doof in mijn lendenen de drijfveer van de begeerte, opdat in mij zou blijven de deugd van onthouding en kuisheid.*”

De **stola** is het eigenlijke ambtsteken van de priester, ambt dat hem als een juk op de schouders wordt gelegd. Ook verwijst het naar de koorden die de soldaten rond Jezus’ hals bonden om Hem naar Golgotha te slepen. De stola is het teken van Christus’ kruis dat Hij op zijn schouders heeft gedragen Het betekent de onsterfelijkheid.

De priester draagt de stola om de hals en kruist haar voor de borst. Bij het opleggen van de stola bidt hij: “ *Geef mij, o Heer het kleed van de onsterfelijkheid terug, dat ik door de val van de stamouders (Adam en Eva) heb verloren en ofschoon ik onwaardig ben tot uw geheim te naderen, dat ik toch de eeuwige vruchten moge verdienen.*”

De **manipel** (Latijn: manipulus) wordt tijdens het celebreren van de H. Mis aan de linkerarm gedragen. Dit liturgisch kledingstuk werd tot 1960 algemeen gebruikt. In de Nieuwe Liturgie van Paus Paulus VI werd het dragen van de manipel in 1967 niet langer verplicht. In de traditionele Latijnse missen wordt het nog steeds gedragen Het wijst op de last van het werk in de wijngaard van de Heer en herinnert aan de ontberingen die Jezus leed op aarde. Bij het aandoen bidt de priester: “*Moge ik, o Heer,*

waardig zijn de manipel van tranen en pijn te dragen opdat ik met jubel het loon van de arbeid mag ontvangen.”

De **kazuifel** Het woord "kazuifel" komt van het Latijnse woord "casula," dat "huisje" betekent. In de Oudheid was het een soort cape (klokvormig) zonder mouwen, dat gedragen werd bij landarbeid of op reis.

Het werd vanaf de 9de eeuw het algemeen gedragen priesterkleed tijdens de H. Mis of buiten bij processies. De oude klokvorm bleef bewaard tot in de M.E en was met weinig versiering.

De invoering van de liturgische kleuren eiste meerdere kazuifels en de vorm werd soberder, de zogenaamde vioolkastvorm. In onze kapel draagt men deze kazuifels. Vanaf de 13de eeuw werd het kruis erop rijkelijk versierd met borduurwerk.

Dit gewaad betekent het juk van Christus, het juk dat licht is door zijn liefdeswet, maar tevens de noodzakelijkheid aangeeft van het offer: het kruis

Bij het opleggen van het kazuifel bidt de priester: *“O Heer, Gij die gezegd hebt: mijn juk is zacht en mijn last is licht, geef mij dat ik dit juk en deze last zo mag dragen dat ik tot uw genade moge komen. Amen.”*

Dit wetende begrijpen de aanwezige gelovigen beter dat de celebrerende priester zich vijf minuten voor de aanvang van de Mis in stilte wil voorbereiden op die hemelse opdracht. En dit moeten we respecteren.

De liturgische kleuren

De liturgische kleuren voor kazuifel, stola en manipel zijn wit voor de feestdagen, de kleur van de vreugde en de reinheid, groen doorheen het jaar, rood voor de martelaren en ook voor Pinksteren, paars voor de Advent en de Vastentijd en zwart op Goede Vrijdag en voor de overledenen.

Foyer(HUIZE) Marthe Robin vzw
Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat
T: 00(32) 03 - 645 14 67 •

E: foyer.marthe.robin@skynet.be

Rek. nr: IBAN: BE28 4024 0365 8120 BIC KREDBEBB